

БАБА И ТИГЪР КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Едно време в големия град Чао-Чен-Фу живеели много богати хора. Там живеел и войводата, който управлявал цялата област. Около града се издигали планини, а по тия планини имало гори; в горите пък живеели зверове. Зад градската стена се издигала малка хижа. В нея живеела една баба със сина си.

Те били много бедни. Момъкът бил едничката рожба на майка си. Сякъл дърва и ги продавал. С тоя занаят, разбира се, той не можел да изкара много. Те живеели с майка си оскъдно, ала не се оплаквали от своята бедност. Колкото и да спечели момъкът, все донасял вечер от града по малко ориз, а повече бабичката и не искала.

Един ден тя чакала сина си да се върне от града. До късно го чакала. Мръкнало се, а той все не идвал. Разтревожила се майката. Отишла при съседа си да се посъветва, що да прави. И съседът бил беден като нея. Той разбрал мъката ѝ, но било вече късно: къде ще тръгне през нощта да дири сина ѝ? Решили да почакаат до сутринта.

Като се съмнало, съседът тръгнал по планините да търси момъка. Дълго се лутал низ горите, най-сетне намерил кървавите дрехи на дърваря. Разбрал, че го е разкъсал звяр. Какъв звяр? Тигър, навярно. По всичко се виждало, че е тигър. А по ония места имало много тигри.

Тежка била скръбта на бабичката. Като изгубила оногова, който я гледал и хранел, останала сама самичка на света, без подпора, без роднини, осемдесетгодишна, обречена на просия или глад. Тя била проста женица: мислела си, че добрите хора в града ще ѝ помогнат.

Тръгнала към града. Стигнала там надвечер. Похлопала на една врата — не ѝ отворили. Потропала на друга. Вратарят я изпъдил. Почукала на трета. Пазачът отишъл при надзорника, а надзорникът съобщил на домакина. Домакинът се скарал на надзорника, как смее да му приказва за някаква си бабичка. Надзорникът викнал на пазача, а пазачът изпъдил бабата от двора.

Стъмнило се съвсем. Бабичката се отчаяла. Решила да отиде право при войводата.

— Затова е тоя войвода — рекла си тя, — за да се грижи за бедните хора. Кой друг ще помисли за такива като мене?

Стигнала тя до голямата къща на големеца, но я не пуснали. Казали ѝ да дойде на другия ден. Кое от скръб, кое от глад, кое от умора, бабичката паднала на земята. Легнала и заплакала. Плаче и нарежда. Гледат я слугите на войводата и си шепнат помежду си:

— Не можем изпъди тая баба. Па и грешно е да я пъдим. Вижте я, каква е отчаяна! Кой знае, що ѝ се е случило. Жива да я оплачеш.

Вдигнали я, та я отнесли в зимника, дето били затворени разни скитници и разбойници. Тия хора напоили бабичката с топъл чай, нахранили я с каквото могли, па я сложили да спи. На сутринта извели бабата пред войводата. Той седял на позлатен стол, зад него стояли слугите, а около му — чиновниците. Бутнали бабата да падне на колене посред стаята и да разкаже защо е дошла.

Тя разказала всичко.

Войводата се разсмял. Той бил шишжав мъж. От смях се тресял целият. Слушал, смял се, слушал, смял се, па накрай си изтрил сълзите с везания ръкав на копринената дреха и казал:

— По добрата воля на великия премъдър Богдихан, който умее да цени умните люде. Аз вече двадесет години управлявам тукашния окръг: всякакви тъжби са идвали до мене, но пръв път чувам — човек да ми се оплаче от тигър.

И пак се разсмял. Трябвало да му донесат чай, за да спре смехът му.

А бабата не разбирала защо се смее войводата. Тя стояла на колене и чакала мълчаливо.

— Добре, бабичко. Хайде върви си, а аз ще заповядам да арестуват тигъра и тогава ще реша делото ти.

На бабата станало много тежко. Чак тогава разбрала тя, че и войводата се подиграва с нея.

Но ето че работата взела друг край.

Изстъпил се един слуга иззад войводата; тъкмо когато оня говорел за арестуване, излязъл наред стаята и викнал:

— Господарю, моля те — на мене заповядай да го арестувам.

Тоя слуга се казвал Ли-Пинг. В оня миг той бил пиан, та не разбрал, че става дума за тигър. Но той знаел, че за всеки арест се дава награда на оногова, който е арестувал виновника.

Като чул тия думи, войводата се засмял още по-силно. Неговите хора се уплашили — да не би да умре от смях.

— Добре, братко, че сам поиска. Ето ти заповедта за арест. Вземи я и я изпълни. Но, ако след пет дена не ми доведеш арестувания тигър, ще бъдеш наказан. Бит ще бъдеш.

На другия ден Ли-Пинг изтрезнял. Чак тогава разбрал той, колко глупаво е постъпил. Но нямало що да прави: трябвало — ще, не ще — да изпълни заповедта. Наел той ловци и тръгнал с тях по планините. Пет дена минали. Не само не хванали тигъра, ами му не намерили дори и следите.

Ли-Пинг се явил пред войводата — да го моли да отсрочи изпълнението на присъдата — да извърши ареста за пет дена. Войводата се съгласил, но заповядал да накажат Ли-Пинг. Наказали го: петдесет удара с бамбукова тояга.

Още пет дена минали. Тигърът и тоя път не бил заловен. Ли получил нова отсрочка за пет дена и — нови петдесет удара с тояга. Цял месец минал тъй. Ли Пинг изхарчил всичките си спестени пари за ловци, но тигърът се все не намирал, а бамбуците му съсипали гърба.

След като Ли-Пинг бил набит за шести или седми път, той станал, та отишъл право в храма на Шан-Ен, бога на планините.

— Моля ти се, Боже, посочи ми къде е тигърът. Прати го при мене.

Тъй се молил дълго Ли, проснат по корем на пода на храма, пред позлатеното изображение на Бога. Много пъти повторил той своята просба. А когато си вдигнал главата — видял, че тъкмо пред него стои тигърът.

Ли-Пинг усетил, че му се подкосяват нозете.

Стои той — ни жив, ни мъртъв. Но тигърът се и не помръдва: той си стои кротко, като теле.

Най-сетне Ли дошъл на себе си. Той разбрал, че сам бог Шан-Ен му е пратил звяра, за да изпълни просбата му. Станал малко по-смел.

— А, пиленце — рекъл той на тигъра, — виж, къде си бил ти! Я ми кажи, защо ми създаваш такива главоболия! Сума пари похарчих по тебе. Че и малко ли бой изядох? На що прилича това? Не те ли е срам? Хайде, братко, да те водя в града. Там войводата ще отсъди — кой прав, кой крив.

Тигърът размахал опашката си и си протегнал шията. А Ли-Пинг, макар и с разтреперени ръце, му сложил на врата клупа на въжето и го повел към града.

Целият град се насъбрал да гледа, как ще осъдят тигъра.

Войводата седнал на златния си стол, а тигърът легнал на пода.

— Подсъдими тигре, признаваш ли се за виновен, че през миналия месец си изял сина на тая баба, познатия дървар?

Тигърът поклатил глава.

Войводата продължил:

— Тъй като споменатият дървар беше поданик на великия Богдихан, само Богдиханът или аз — по пълномошно от него — имахме право да го лишим от живот. Значи, твоята постъпка е незаконна. Съгласен ли си с това?

Тигърът поклатил отново глава.

— Според закона ти, тигре, подлежиш на смъртно наказание. Но понеже виждам, че се разкайваш за постъпката си, и понеже в това дело има още една страна — бабата, която проси помощ, а държавата не може да ѝ помогне, то — от името на великия Богдихан — аз те осъждам да храниш бабата, чийто син си изял.

Войводата чукнал със златния си печат и се отдалечил тържествено, а тигърът бил пуснат и избягал в планината.

На заранта бабата отворила вратата на хижата си и много се зачудила, като видяла пред прага елен с прехапано гърло. От кого ли е тоя подарък?

Няколко дена след това тя получила друг елен. Оттогава, през ден — през два, все намирала пред вратата — било елен, било козел, било друго животно, чието месо се яде.

Бабата решила да проследи, кой ѝ носи тия подаръци. Видяла, че е тигърът. Отначало тя се бояла от него, но малко по малко привикнала към добрия звяр, а тигърът я толкова обикнал, че по цели дни се навъртал около хижата ѝ.

Бабичката простила на неразумния звяр греха му. И минувачите често виждали как тя седи на прага да се грее на слънце и как гали тигъра, легнал при нозете ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.